

Ἡ εἴσοδος στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἀρχιμ. Νικάνορος Καραγιάννη

Ἐξί ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς «ἐπείγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότητα». Σ' αὐτὴ τὴν πορεία μᾶς δείχνει ποιά εἶναι ἡ βασιλεία Του καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε πολίτες της.

Ὁ Χριστὸς μιᾶ γιὰ ἐνίσχυση καὶ ὑπομονὴ στὶς θλίψεις, γιὰ εἰρήνη καὶ ἐλπίδα. Μᾶς λέει γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀγιότητας μὲ τιμότητα καὶ ταπεινώση, μὲ κόπο καὶ θυσία.

Ἀπογοητεύει, βέβαια, τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς Του καὶ τοὺς σημερινούς, ποὺ τὸν ἔβλεπαν καὶ τὸν βλέπουν ὠφελμιστικά. Ἀπογυμνώνει κάθε θρησκευτικὴ πίστη ποὺ στοχεύει στὴν ὑπεροχή, τὴν κοσμικὴ δύναμη, τὴν ἐπιτυχία, τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὅποιων ὀνείρων εὐτυχίας.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ ὀτιδήποτε γήινο καὶ ἐγκόσμιο.

Ὅπως τότε παρεξηγήθηκε, ἔτσι καὶ σήμερα διαστρεβλώνεται στὴν ἐσφαλμένη σκέψη καὶ πρακτικὴ κάποιων χριστιανῶν. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐγκαθιδρυθεῖ μυστηριακὰ στὴν Ἐκκλησία, κρυμμένη στὶς καρδιές τῶν πιστῶν μελῶν Της, ποὺ περιμένουν τὴ φανέρωσή της.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο ποὺ γκρεμίζει τὰ χριστιανικὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ. Μία ἐποχὴ ποὺ προδίδει τὶς χριστιανικὲς ρίζες καὶ ἀρχές. Κυβερνήσεις, πολιτικοοικονομικὰ συστήματα καὶ μέσα ἐνημέρωσης στὴ θρησκευτικὴ τους ἀδια-

φορία καὶ οὐδετερότητα θέλουν τὴν ἀποχριστιανοποίησή τῆς κοινωνίας. Ἀγωνίζονται γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐξουσία τους. Ἀνταγωνίζονται γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐπιρροή τους. Συγκρούονται σφοδρὰ γιὰ νὰ προωθήσουν τὰ συμφέροντά τους. Ἡ πίστη ἀμφισβητεῖται, ἐμπαιζέται καὶ παραμερίζεται.

Αὐτὸ δὲν εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν μας, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φοβίζει καὶ νὰ μᾶς ἀπογοητεύει. Εἶναι βαθιὰ κατανόηση τῆς φύσης τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου σὲ σχέση μὲ τὸν διαχρονικὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως. Οἱ πανίσχυρες καὶ διαπλεκόμενες «βασίλειες τοῦ κόσμου» δὲν ἄφηναν ποτὲ καὶ δὲν ἀφήνουν καὶ σήμερα τόπο γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἔχει τὸν δικό Του παράδοξο καὶ μυστηριώδη τρόπο νὰ ἐνεργεῖ στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ἀνυποψίαστος ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει τοὺς πιστοὺς ποὺ καὶ σήμερα διακηρύττουν στὶς κάθε εἴδους βασίλειες τῆς ἐποχῆς μας «ὠσαννά, ζεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές μας».

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδικὴ ἔκδοση I.N. Αγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: I.N.Αγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθίμος Ἡλιοπούλος
Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 • τηλ.: 210 8674250
24 Ἀπριλίου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 9
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 9 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

Κυριακὴ τῶν Βαΐων

(†) Anthony Bloom, Metropolitan of Sourozh 1914 - 2003

Ἡ Μ. Ἑβδομάδα εἶναι ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μιὰ περίοδος τρομερῆς σύγχυσης. Οἱ Ἰουδαῖοι συναντοῦν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπειδὴ περιμένουν ἀπὸ Ἐκεῖνον ἓναν θριαμβευτὴ στρατιωτικὸ ἡγέτη. Ἀλλὰ Ἐκεῖνος θὰ ἔρθει γιὰ νὰ πλύνει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, νὰ δώσει τὴν ζωὴ Του γιὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ κατακτήσει μὲ βία καὶ δύναμη.

Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν πλησίαζαν φωνάζοντας «Ὡσαννά, Υἱὲ Δαυὶδ», σὲ λίγες μέρες θὰ φωνάξουν «Σταυρωθήτω, σταυρωθήτω» ἐπειδὴ πρόδωσε τὶς προσδοκίες τους. Αὐτοὶ προσδοκοῦσαν ἓναν ἐπίγειο νικητὴ καὶ αὐτὸς ποὺ βλέπουν εἶναι ἓνας νικημένος βασιλιάς. Τὸν μισοῦν γιὰ τὴν ματαίωση ὅλων τῶν ἐλπίδων τους.

Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο ξένο στὶς μέρες μας. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπομακρύνονται μὲ ἔχθρα ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ τὸς ἀπογοητεύσει στὴν μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ἐλπίδα τους. Θυμᾶμαι μιὰ γυναίκα ποὺ ἦταν πιστὴ ὅλη τὴν ζωὴ της, καὶ ὅταν ὁ ἐγγονὸς της πέθανε - ἓνα μικρὸ ἀγόρι- μου εἶπε: «Δὲν πιστεύω πιά στὸν Θεὸ· πῶς μπόρεσε νὰ μοῦ πάρει τὸν ἐγγονό μου;». Κι ἐγὼ τῆς εἶπα: «Ἄλλα πιστεύατε, ἐνῶ πέθαιναν χιλιάδες, μυριάδες ἄνθρωποι...» Μὲ κοίταξε καὶ μου εἶπε: «Μὰ γιατί ἔγινε αὐτὸ σὲ μένα; Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, αὐτὰ δὲν ἦταν παιδιὰ μου».

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς, σὲ μικρότερο βαθμὸ, τόσο συχνὰ ποὺ ἀμφιταλαντεύομαστε στὴν πίστη μας, στὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεό, ὅταν κάτι ποὺ περιμένουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον, δὲν γίνεται. Ὅταν Ἐκεῖνος δὲν γίνεται ὁ ὑπάκουος ὑπηρέτης μας, κι ὅταν προβάλλουμε τὴν ἐπιθυμία μας, Ἐκεῖνος δὲν λέει «Ἄμην» καὶ δὲν τὴν πραγματοποιεῖ.

Ἄρα δὲν εἴμαστε τόσο ξένοι μὲ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνάντησαν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ μετὰ στράφηκαν μακριὰ Του.

Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος

(†) Μελετίου Καλαμαρά, Μητρο. Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Κυριακή τῶν Βαΐων σήμερα! Καί ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σέ χαρά καί σέ εὐφροσύνη: «Χαῖρε καί εὐφραίνου· τέρπου καί ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ!» Γιατί; Διότι ἔρχεται στά Ἱεροσόλυμα ὁ Χριστός, ὁ Βασιλιάς τοῦ Νέου Ἰσραήλ, ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά ὀλοκληρώσει τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Χθές Τόν εἶδαμε νά ἀνασταίνει τόν Λάζαρο. Μπροστά στά μάτια ἑνός ὀλοκληρωτοῦ χωριοῦ, ἀνέστησε ἕνα νεκρό, ὁ ὁποῖος ἦταν ἤδη τέσσερες ἡμέρες μέσα στόν τάφο! Καί ἔτσι ἔδωσε μιὰ ἀκόμη ἀδιαμφισβήτητη μαρτυρία τῆς θεϊκῆς Του ὑπαρξῆς, πού νικάει καί τόν θάνατο!

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ὁ ὄχλος Τόν ὑποδέχεται στά Ἱεροσόλυμα μέ κραυγές καί ἐπευφημίες: «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!» «Ὡσαννά» σημαίνει «σῶσε μας!». «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», σημαίνει «δόξα σέ Σένα, πού ἔρχεσαι στό ὄνομα τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καί Κυρίου μας!»

Μέ ἄλλα λόγια ὁ ὄχλος ὁμολογοῦσε: «Ναί, ξέρουμε πλέον ὅτι Κάποιος Ἄλλος Σέ ἔστειλε! Σέ ἔστειλε ὁ Ἐνας Ἀληθινός Θεός! Ὁ Κύριος τῆς δόξης! Καί στό ὄνομα Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Σύ ἔρχεσαι τώρα νά μᾶς σώσεις! Ἔρχεσαι νά μᾶς ἐλευθερώσεις! Τό εἶδαμε μέ τά μάτια μας, ὅταν χθές ἀνάστησες τόν τετραήμερο Λάζαρο. Σύ μπορεῖς νά μᾶς ἐλευθερώσεις ἀκόμα καί ἀπό τόν μεγαλύτερο ἐχθρό μας, τόν θάνατο! Καί γι' αὐτό σέ ὑποδεχόμαστε

μέ δοξολογίες: μέ χαρά καί ἀγαλλίαση!»: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Ἀπό τότε, αὐτή ἡ φράση ἔγινε ἡ πιό μεγάλη δοξολογία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πιό λαμπρός ὕμνος, πού δοξάζει τόν Χριστό. Καί γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά τόν φάλλωμε κάθε πρωί, ὅταν ἀρχίζουμε τήν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου: «Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός, πού εἶναι Θεός μας καί Κύριός μας, ἦλθε καί φανερώθηκε σέ μᾶς». Ἦλθε καί ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Δέν εἶναι πιά μιὰ ἄπιαστη ἀόρατη δύναμη! Τόν εἶδαν ἀνθρώπινα μάτια καί τόν φηλάφησαν ἀνθρώπινα χέρια! Ἀλλά ἐπειδή οἱ σύγχρονοί Του δέν Τόν ἀναγνώρισαν, τόν πέρασαν γιά βλάσφημο θεομπαίχτη πού διαταράσσει τήν βολική ἡσυχία τοῦ κατεστημένου. Καί Τόν ὀδήγησαν στό δικαστήριο, Τόν κατεδίκασαν σέ θάνατο καί Τόν σταύρωσαν!

Ἐκεῖνος ὅμως, δείχνοντας γιά μιὰ ἀκόμη φορά ὅτι εἶναι ὁ Ἀληθινός Θεός καί Κύριος, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! Καί μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά εἶναι μαζί μας «ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας!» Δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ! Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει ὅτι Τοῦ ἀρέσει νά «χώνεται» στήν ζωή μας, χωρίς ἐμεῖς νά Τόν θέλουμε!

Βασική προϋπόθεση γιά νά μπῆ στήν ζωή μας εἶναι: πρῶτοι ἐμεῖς νά Τόν θέλουμε!

Ἐμεῖς νά Τόν καλέσουμε! Ἐμεῖς νά Τόν περιμένουμε σάν Σωτήρα καί Ἐλευθερωτή μας! Ἐμεῖς νά εἴμαστε ἔτοιμοι κάθε στιγμή νά Τόν ὑποδεχθοῦμε μέ τήν δοξολογία: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Ἀλλά γιά νά ζοῦμε πάντοτε μέ αὐτήν τήν ζωοποιό λαχτάρα, γιά νά Τόν περιμένουμε πάντοτε ἔτοιμοι νά φωνάξουμε «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!», χρειάζεται κάτι πού - ἔστω κι ἂν κάποτε τό ζήσαμε - τώρα δυστυχῶς τό ἔχουμε τελείως ξεχάσει! Χρειάζεται - ὅπως λέει τό δεύτερο ἀπολυτίκιο τῆς σημερινῆς γιορτῆς - νά ἔχουμε μπεῖ κι ἐμεῖς στόν τάφο μαζί Του! Νά ἔχουμε ταφεῖ μαζί Του! Ὅχι στόν φυσικό τάφο, ἀλλά σέ κάποιον ἄλλον τάφο! Σέ ἕνα τάφο, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν Ἁγία Κολυμβήθρα, πού κάποτε μᾶς βούτηξαν μωρά!

«Συνταφέντες σοι διά τοῦ βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς

ἠξιώθημεν τῆ Ἀναστάσει Σου, καί ἀνυμνοῦντες κράζομεν· ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Λέει δηλαδή ὁ ὕμνωδός: Κάποτε βαπτισθήκαμε, ὄχι γιά νά κρατήσουμε φωτογραφίες καί βίντεο ἀπό ἕνα χαριτωμένο μωρό, ἀλλά βαπτισθήκαμε, γιά νά θάψουμε μέσα στήν κολυμβήθρα μιὰ ψευτοζωή χωρίς τόν Χριστό. Νά θάψουμε μιὰ καρικατούρα ζωῆς, πού δέν διαφέρει καί πολύ ἀπό τῶν ζώων, καί γιά νά ἀναστηθοῦμε σέ Ζωή μαζί μέ τόν Χριστό· μαζί μέ Αὐτόν πού εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς Ἀληθινῆς Ζωῆς· μιᾶς Ζωῆς πού ποτέ δέν ἔχει τέλος!

Μόνον ἔτσι μποροῦμε νά εἴμαστε ἀληθινά ζωντανοί γιά πάντα, καί μόνον ἔτσι μποροῦμε σήμερα - καί κάθε στιγμή - νά Τόν καλοῦμε καί νά Τόν καλωσορίζουμε στήν ζωή μας λέγοντας: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Δέν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλες

(†) Αὐγουστίνου Καντιώτη, Μητρο. Φλωρίνης

Οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος δέν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλες· διαφέρουν πολύ. Οἱ ὕμνοι τῆς, πού εἶναι γλυκύτεροι ἀπ' τὸ μέλι, τὰ ἐμπνευσμένα αὐτὰ ποιήματα ὅπως π.χ. ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος, δέν ὑπάρχουν σέ καμμιά θρησκεία στόν κόσμο. Καί μόνο τὰ τροπάρια αὐτά, πού δέν τὰ ἔχουν οὔτε φράγκοι οὔτε προτεστάντες οὔτε κανεῖς ἄλλος, φτάνουν ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι ἀπὸ τῆ γῆ· εἶναι ἀπὸ τὸν οὐρανό, εἶναι θεόπνευστη.

Ποιός τὰ ἔκανε αὐτά; πού γράφτηκαν, μέσα σέ σχολειὰ καί πανεπιστήμια; Τὰ ἔφτιαξαν μέσα σέ σπηλιές ἄγιοι ἀσκηταί, πού τὸ δάκρυ τους ἔπεφε στή γῆ καί τὴν ἔκανε νά λουλουδίξει. Δέν τὰ ἔγραψαν ἀπλῶς μέ τὸ μυαλό καί τὰ γράμματα πού ἤξεραν· αὐτὰ εἶναι τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τους, συναίσθημα ὑγιές, ἔκφρασι ζωῆς, βιώματα ἄγια, ἀλήθειες, πού μόνο ὅσοι ἀγάπησαν γνησίως τὸν Χριστό μποροῦσαν νά ἔχουν. Πρέπει νά ἴναι ἀναίσθητος κανεῖς γιά νά μὴν τὸν συγκινοῦν. Ἄς τὰ παρακολουθήσουμε λοιπόν στήν ἐκκλησία κρατώντας μιὰ Σινόφι.